

L'experiència de l'art

Quedo amb l'artista Luz Broto per visitar juntes l'exposició que presenta a la galeria ADN de Barcelona. Som dimarts i a les deu menys cinc minuts del matí ja estic palplantada al local del carrer Enric Granados. Però no puc entrar a la galeria. La porta està tancada. Miro a través del vidre i veig l'Olga, una de les treballadores, que m'indica que he d'accedir-hi per la porteria. Efectivament, no m'havia fixat que al vidre hi ha un paper que ho diu ben clar: entrada per la porteria. Se'm fa estrany, però hi vaig. Ah, la porta també està tancada. I no sé a quin intèrfon trucar perquè no n'hi ha cap ni amb un trist adhesiu de la galeria. Torno a recórrer a l'Olga. De lluny m'insisteix que he d'anar cap a la porteria. Em veu tan perduda que m'acaba revelant l'intèrfon correcte, confessió que, ja ho adverteixo, no fa a cap persona que vol visitar l'exposició. Jo, per no trencar la màgia del moment, tampoc ho deixaré escrit. Som-hi. Truco, sobre la porta i em dirigeixo cap al fons,

tan radical que deixa l'art en mans d'una aventura de coneixement i no de la malaltissa obsessió per venerar i per posseir coses. N'estem plens, d'objectes, i en canvi ens manquen experiències autèntiques.

Mentre hi penso, arriba l'artista. És un quart d'onze i ha fet tard expressament per no interferir la meua vivència amb la seva exposició. La seva exposició són els disset metres que he caminat de la porta del local de la galeria a la porta d'emergència que m'ha permès entrar-hi. M'ha sorprès, m'ha espantat, m'ha divertit, m'ha fet reflexionar... Amb l'Olga comentem les diferents reaccions dels visitants. Tothom es queda molt parat d'entrada, m'assegura. I en surt feliç: "Em noto més despert", ha sentit dir i tot. Són excepcions els que, superat el laberint de la maleïda porteria, es mostren enutjats quan s'adonen que no hi ha cap quadre penjat a la paret. N'hi ha que es miren i es remiren els endolls perquè sospiten que pot ser una obra. En un racó hi ha una peça de l'anterior exposició, de

Art de premi

L'exposició '17 metres', de Luz Broto, (es pot visitar fins al 23 de setembre) ha estat escollida la millor proposta de la tercera edició del programa Art Nou Barcelona, que posa la lupa a la creació emergent.

Luz Broto,
a la galeria ADN
de Barcelona
ELISABETH MAGRE

tan fosc que em desconcerta. Em sembla veure una porta, l'obro. Em quedo atrapada en un minúscul espai sense ni un bri de llum i, a les palpentes, descobreixo una última porta que em condueix, ara sí, a dins de la galeria. En concret, he anat a parar a l'oficina de treball, on em rep l'Olga amb un somriure maliciós.

Ja hi sóc. I ara què? Escodrinyo les parets, el sostre i el terra, i no hi ha res. Res? Absolutament res. Ja ho sé, que Luz Broto està bregada en els intangibles, però aquest cop ha portat a l'extrem la seva immatèria artística. Tan a l'extrem que només és de domini de les emocions i dels sentiments,

Mireia Sellarès, coberta amb una mena de manta. Això també despista molt el públic que, tant sí com no, busca un tresor amagat.

Luz Broto (Barcelona, 1982) és una artista a tenir molt en compte. El seu treball és senzill, directe i de gran intel·ligència. Li clava un senyor cop de puny a l'estómac de les convencions. Se serveix de l'art per obrir noves consciències. "L'art és un problema que et trobes i l'has de resoldre", exclama. Bell. Deixa en evidència tots aquells que neguen dia sí i dia també de l'art contemporani perquè consideren que la gent no l'entén. I no, no és per entendre'l, és per viure'l. ✨